

„Je gaat zonder eten meteen naar je bed!” zegt ze, en dan ziet ze wat Kees onder zijn jasje verborgen houdt. Kalle steekt een verbaasd kopje naar buiten.

„En die vogel breng je subiet naar buiten!” laat zij er nog boos op volgen. „Dat is geen vogel,” zegt vader, die er verstand van heeft, „mijn kop af als dat geen jonge kalkoen is!”

Kees knikt. Als altijd heeft vader het weer bij het rechte eind.

„Hoe kom jij aan een kalkoen?” vraagt moeder achterdochtig. „ik heb nog nooit gehoord dat er in de duinen kalkoenen zijn.”

Dan vertelt Kees van zijn tocht door het duin, van Asta en de strik, en van de vreugde op „Golfstroom”. Het is een lang verhaal, maar vader en moeder luisteren aandachtig.

„Dus daarom hebben ze je een kalkoen present gegeven,” zegt moeder. „Tesselaar wist wel wat hij deed: jonge kalkoenen zijn zo teer, dat je ze bijna nooit groot krijgt! Je moet ze gaan vangen als het regent, want ze kunnen niet tegen nat worden, je mag ze niet teveel en niet te weinig voer geven. Voor een nest kalkoenen heb ik al die zorg wel over, maar voor één zo'n scharminkel, nooit!”

„Ik vind het nou net iets voor Kees hem toch groot te krijgen,” zegt vader met zijn rustige stem en hij knikt zijn zoon eens toe, want de jongen staat er zo sip bij.

„En als het Kerstmis is,” gaat vader voort, „dan gaan we samen naar de Schager markt, dan mag jij zelf je vette kalkoen aan de man brengen. Je zult er nog een bom duiten mee verdienen.”

„Goed,” zegt moeder, die niet zo kwaad is als zij er uitziet, „en dan mag je het geld ook voor jezelf besteden. De pap is op, maar in een paar boterhammen zal je wel trek hebben,” en ze snijdt onder het spreken een dikke snee af, boter erop, dan een lik stroop en ze schuift hem Kees over de tafel toe.

Maar die wil eerst Kalle verzorgen.

„Zet hem maar in een kistje in de boet,” zegt vader, en hij gaat met Kees mee om hem ook nog wat mais van de kippen te geven.

„Moeder meent het zo kwaad niet,” zegt hij als zij samen zijn, „maar zij was boos omdat je zo laat kwam en ook om de zak . . .”

„Ik weet precies waar ik hem heb laten vallen,” zegt Kees, „toen ik Asta voor het eerst hoorde. Ik zal de zak morgen wel gaan halen, vader.”